

หน้า 345 ความจนลำบากลำบนอย่างนี้เอง คนถึงจะภัยหนีความจนกัน โดยไม่คิดถึงอะไร
ทั้งสิ้น ขอให้ได้มาเดิน ไม่ว่าทางใดก็ตาม มีเงินเข้าไว้เป็นเดือนๆ

หน้า 414 “คนทำพิคนะ ทนเห็นคนซื้อตรงไม่ ไหวรอ”

หน้า 475 เงินย่อมไม่ไปสู่มือคนฉลาดกว่าเสมอ คนโง่ คนสึ้นหวังทำงานให้คนที่รู้เรื่อง
ยังชี้นไป

ได้กล่าวแล้วว่าผู้แต่ง “เข้าซื้อกานต์” มุ่งจะแสดงความวิบติของสังคมในชนบทหรือ
ในกรุงโดยเฉพาะส่วนราชการ ข้อนี้ผู้แต่งเบ็ดจากยิงกระสุนกราดเข้าใส่เอกสารงๆ โดยไม่ อ้อม
ค้อม ดู ก็อาจหาญอยู่ ไม่เหมือนแบบเก่าที่นักประพันธ์อาศัยนวนิยายดำเนินเรื่องอ้อม เข่น
สวิฟต์ (Jonathan Swift) ค่ารัฐบาลสองกถุณด้วยนวนิยาย ชื่อ Gulliver's Travels ผู้แต่งพ่น
กระสุนกราดเอกสารงพูดโดยไม่เกรงใจใครต่อต่อเจ้มเสีย จะยกมาให้ดูพอสมควร

หน้า 14 “ครัวหมันก์หนหนึ่งแท้” márata ของฤทธิ์ว่า “แม่ไม่ไว้ใจเพราะเป็นถึง
คุณหมอ ถึงเวลาหมัน แหวนหมันเท่าหัวไม่มีชีด”

หน้า 41 เคยแต่ได้ยินกิตติศัพท์มาเข้าหูว่า หมอพวงนี้เป็นพวงที่คอหยุดวิดเงินจากน้ำใช้
และส่วนมากร้าย ยกนักที่จะพนมหมอดามอุดมคติจะเป็นเมตตา

หน้า 301 “ไอยัง...ไอ...พ่อมึงมาแล้วเวย” เข้าพูดค่าค่าตอบแทนแบบผู้มีตำแหน่งหน้าที่ตาม
บ้านออกหัว ไปที่จะต้องให้ความสนใจสนมแก่ราชภรด้วยวิธีนี้

หน้า 319 คนจนรายเพราะเขายัน หนักเอาเบาสู้ ไม่สำราญยิบยุ่งเหมือนคนไทย

หน้า 332 หนังสือพิมพ์ฉบับนั้นเป็นหนังสือที่ทำข้อหางเขียนข่าวให้คนเสื่อมเสีย และอ้างว่า
เพื่อพดุงศีลธรรม

หน้า 370 หากว่าพวงที่มาติดต่อเป็นบุคคลที่จะอำนวยให้เงินในระเบียบใหม่ เช่นคนจีน
ซึ่งคุ้นกับระบบเดินเงินคิลังก้อ จะมีผู้ทำงานให้อย่างเร็วและด้วยความแนนอนเป็น
พิเศษ เรื่องราวที่มาติดต่อ ก็เสร็จโดยค่อน เป็นเรื่องธรรมชาติที่เกิดขึ้นในอ่ำกอก
รอบนอก

หน้า 419 แก้ว่า ถ้าโคงเป็น ก็ทำเข้าไปเตอะ ราชการนั่งรายเร็วตี แต่ถ้าโคงไม่ได้ก้อย่าไป
ทำเข้า จนทั้งค้าปีศาชาดิ

หน้า 424 “รัมมีนีคำราจันทร์เปล่า”

“คำราจก์เล่น弄 คำราจที่ไหนนันจะมาจับล่ะ”

หน้า 425 “ເຈົ້າເຈີນສະກິດທັງນັນ ໄວພວກຂາວບ້ານຈະຕືດໄປຕອງກັນທີ່ຕັ້ງຂອນນຸ້າຫາດ ເລີ່ມໄດ້
ຄື່ງເຖິງວັນຄື່ງເຖິງຄື່ນ ຕັ້ງຕີ່ຕົ້ວ ໄວພວກອໍາເກອເລີ່ນ ຕ່າງຈະເລີ່ນໄມ່ເຫັນຕັ້ງຂອນນຸ້າຫາດ
ໄກຣ”

หน้า 491 “ໄປແຕ່ງຕົວແຂ່ງກັນນາກກວ່າ ໄວຈານສາມາຄຍັງຈີ່ນະ ໄປວັດແຫວນເພື່ອກັນທັງນັນ
ແທນທີ່ຈະໄຫດູກັນຂ້າວທີ່ກໍາ ກລັບໄປດູເສີຍວ່າຍາຍຄຸນໜີ້ໃສ່ແຫວນກີກະຮັດ ໃສ່ແຫວນ
ເລັກກີຈະໄດ້ດູດູກັນ ໃສ່ແຫວນໂຄກວ່າຂອງດັກໆທ່າວ່າ ເຊື່ ຍາຍຄນນີ້ໄປໂກງໄຄຣເຂາມາ
ຫຼືອເປົ່ານີ້”

หน้า 547 “ກີແປລວ່າຂາວບ້ານທຳຜິດ ຕ່າງຈະຈັບໄດ້ ແຕ່ຄ້າຕ່າງຈະທຳເສີຍເອງກີໄນ່ເບີນໄຣ”
ນອກຈາກເລັ່ນງານສັງຄມດ້ວຍພາಠາຕຽງ ຖ. ມະຫຸວະນີ ສຸກນາ ຍັງມີພາಠາແບບ
“ຫຍີກແກມຫຍອກ” ຫຼືອ Sarcastic ຝາກໄວ້ດ້ວຍ

หน้า 294 ນາຄົງນີ້ວັດນ່ຽມຂອງທ້ອງຄື່ນກີຈະກລິນກິນມາຮາທາໃຫ້ທົດທາຍກລັບໄປຢູ່ໃນໜັງສື່ອ
ຮ່ຽມຈົມຈີຍ

หน้า 294 ໄຄຮົງຄາມທີ່ຄືອຕົວວ່າມີສົມບົດຜູ້ດີ ນໍາກລັວຈະທານກັນຄົນທີ່ນີ້ໄນ່ໄດ້

หน้า 295 ນາຍຕ່າງຈາກນີ້ຈະໃຊ້ເວຼົອຫຽງ ໃຫ້ກໍາລັງເວົວຜົດກວ່າຂາວບ້ານ ກີເຂົາດັ່ງໃຊ້ເວຼົອໄສ່ຕາມ
ຈັບຜູ້ຮ້າຍນີ້ນາ

หน้า 308 “ທັນທີຂອງການປະໜາມເຂົາ” ນາຍຕ່າງຈຸດູຂຶ້ນ “ເຂົາດັ່ງແມ່ນອ່າງຈົງຈັງ ກີເນື້ອ
ມັນສູງພັນຮູ່ໄປແລ້ວ ຫຼືອເກືອນ ທີ່ໄປ”

ອັງຄປະກອບຂອງນວນນິຍາຍ “ເຂົາຊື່ການຕີ” ທີ່ແຈ້ງມາພອສມຄວາມຫ້າຂ້ອນນີ້ມີຄວາມ
ສົມພັນຮູ່ເກີ່ວຂ້ອງກັນ ມີໄດ້ຕ່າງສ່ວນຕ່າງອູ້ໂດຍ ນີ້ເປັນຫລັກຂອງການເຂົ້ານວນນິຍາຍດ້ວຍ ຜູ້ແຕ່ງ
ເວັ້ງນີ້ໄດ້ຜູກພັນອອກປະກອບແລ່ວນີ້ໄວ້ແລ້ວອ່າງເຮືອບ້ອຍ
ພາຫາໃນ “ເຂົາຊື່ການຕີ”

ອັກປະເດີນທີ່ຜູ້ວິຈາරຸ່ມຈະເວັນກລ່າມີໄດ້ສໍາຫັນນິຍາຍເວັ້ງນີ້ ຫຼືອແມັດແຕ່ງຈານ
ເຂົ້ານອື່ນ ທີ່ຂອງຄຸນສຸວະນີ ສຸກນາ ອີການໃຊ້ພາຫາ ພາຫາເປັນເຄື່ອງນີ້ສໍາຄັງທີ່ສຸດຂອງ
ນວນນິຍາຍ ເພຣະເປັນການເລົ່າເວັ້ງໃຫ້ມີຄືລົງ ເຮອຜູ້ນີ້ເຄື່ອງນີ້ອ້າງວິເທີຍ ເລົ່າເວັ້ງຂອງເຮອ
ດ້ວຍຜ້ອຍຄ້າອັນຈ່າຍ ທີ່ເກີ້ມີເກົ່າງເກົ່າ ກະຈ່າງຫັດເຈນ ປະໂຍຄໄມ່ສັ້ນໄມ່ຢ່າວ ໄຟສູງໃນຕໍ່າ ອ່ານ
ສນາຍານຮົນເໜືອນຄຸນກັນ ການໃຊ້ພາຫາຈ່າຍແຕ່ອູ້ໃນຮະຄັບທີ່ເປັນອັຈຊອຍກາພອຍ່າງທີ່ນີ້ຂອງ

นักเขียน “ดอกไม้สด” กวีเศษอย่างนี้ หนังสือสามก๊ก ราชาริราชา กวีเศษอย่างนี้ ฉะนั้นถ้าจะกล่าวว่า การใช้ภาษาเป็นลักษณะพิเศษของนักประพันธ์ผู้นี้ ก็อาจจะได้ลักษณะเช่นนี้ ภาษาอังกฤษเรียกว่า Uniqueness ดูเหมือนจะเรียกเป็นไทยว่า “เอกลักษณ์” หรืออะไรทำนองนี้ หมายความว่า ความไม่ซ้ำแบบใคร หรือไม่เหมือนใคร ไม่มีใครเหมือน อย่างที่ขอบอกกันอยู่

อย่างไรก็ตาม ภาษาไทย “เข้าชื่อคนต์” ก็มีอะไรไม่สูจະเป็นไทยแท้อยู่บ้าง ข้อนี้อาจเป็นอิทธิพลของภาษาต่างประเทศซึ่งย้อมประภูมิอยู่ตลอดมา ไม่ว่ากับใครทำให้ภาษาไทยเคลื่อนที่ไป นานินายเรื่องนี้ไม่บกพร่องในเรื่องนี้จนน่าเกลียดอย่างไร ดังตัวอย่างเหล่านี้ หน้า 363 “กลืนน้ำหอมหลังโกนหนวดระเหยจากตัวเขา” ที่เรียกน้ำหอมว่าอย่างนี้ น่าจะ

เป็นเพราะคำอังกฤษว่า After Shave Lotion ก็ได้

หน้า 388 “แต่ลีกลงไปในความคิด ต่างกู้ไว้ไม่ชอบหนักกันเลย” ดูจะถ่ายອอกมาจากการอังกฤษว่า Deep in Their Thought

หน้า 446 “อาหารและทุกสิ่งทุกอย่างอยู่เหนือการรักษาอย่างธรรมดា”

“เหนือ” ทำให้นึกถึงคำอังกฤษว่า “Above”

หน้า 437 “เขารีมสตาร์ทรถ”

“สตาร์ทหรือ Start” ไม่ใช่ภาษาไทย

ผู้วิจารณ์เห็นว่าเมื่อนักประพันธ์เป็นแบบอย่างของผู้อ่านในเรื่องความคิดอ่าน ก็ควรเป็นเช่นนี้ในเรื่องการใช้ภาษาด้วย “ดอกไม้สด” ดูจะระวังในข้อนี้มาก และบางทีก็เสนอคำไทยใหม่ ๆ สำหรับคำต่างประเทศเมื่อเห็นว่าจะอับจันในเชิงภาษาของเรา เช่น เธอเสนอคำว่า “ไฟไฟฟ้า” สำหรับ “สวิทช์” (Switch) ซึ่งพึงแล้วก็คงคาดี ผู้วิจารณ์อนุโมทนา วิธีเช่นนี้ ฉะนั้นถ้าคำว่า “ติดเครื่องรถ” ยังพึงได้สำหรับคำว่า “สตาร์ท” ก็ขอเสนอว่าไม่ควรเปลี่ยน ทั้งนี้เมื่อเป็นภาษาเขียนไม่ใช่ภาษา spoken ของตัวละคร

สรุป

นานินาย เมื่อคิดว่าเป็นวรรณกรรมประเภทหนึ่ง เป็นศิลป์ควรทำหน้าที่ที่ทราบกันอย่างกว้าง ๆ คือทำให้เกิดความสนุกเพลิดเพลิน ความสะเทือนใจหรืออารมณ์และความคิดคำนึงหรือจินตนาการ หน้าที่เหล่านี้ “เข้าชื่อคนต์” ได้ทำแล้วเรียบร้อยบั้นทุ่ง นี้เป็นส่วนของผู้อ่าน ในส่วนของผู้เขียน ผู้แต่งก็ได้ทำหน้าที่ของตนแล้วเหมือนกัน คือ ได้ระบายน*

*เอกลักษณ์ = identity (ผู้บรรยาย)

อารมณ์ เสนอความคิดเห็นให้กรรมชนชีวิตแก่ผู้อ่าน ให้ความรู้เช่นกฎหมายบ้านเมือง วัฒนธรรม ความเป็นอยู่ของตัวละครในเรื่อง ศาสตราจารย์ดิคัสัน (Prof. Dickason) ผู้เชี่ยวชาญทางวรรณคดีเมริกันเขียนไว้ว่า “วรรณคดีเป็นผู้ให้ตัวฟรีแก่เราที่จะท่องเที่ยวไปทุกประเทศ ได้เห็นวัฒนธรรมของประเทศนั้น ๆ ทุกอย่างสมัยวรรณคดีเป็นเครื่องทำให้เราเข้าใจตัวของเราและสมัยของเรารึขึ้น วรรณคดีนับว่าเป็นทายาทของทุก ๆ สมัย” อนึ่ง นักประพันธ์เขียนเรื่องกีเนมีอนกับจิตกรเขียนรูป รูปของคุณสุวรรณี สุคนธา เป็นศิลปะที่หมวดจดหมายประณีต โดส แพสซอร์ส (John Dos Passos) นักนวนิยายอเมริกันมีชื่อชื่นชมถึงแก่กรรมไป กล่าวไว้ในนิตยสารชื่อ The Dialogue เรื่อง “What Makes a Novelist” ตอนหนึ่งว่า “นักเขียนนั้นเปรียบเสมือนพราวน คือต้องเป็นผู้ดูดไว หูไว ได้เห็นได้ยินสิ่งที่ตนจะ “เล่า” นั้นดีกว่าบุคคลอื่นใดเห็นได้ยินแล้วก็นำมาเสนอผู้อ่านได้อย่างกระจังชัดเจน ข้อที่ยกยิ่งในโลก ก็คือทำอย่างไรจะเอาทักษะสองประการนี้มาใช้ผสมกลมกลืนกันให้ดี” อย่างไรก็ตาม ผู้แต่ง “เข้าชื่อภานต์” ได้ปฏิบัติตามหลักของ แพสซอร์ส ได้อย่างน่าชม

อีกประการหนึ่ง คุณสุวรรณี สุคนธา ควรนับได้ว่าเป็นผู้หนึ่งซึ่งช่วยยกระดับนวนิยายจากแบบเพ้อฝัน (Romantic) ให้มาเป็นแบบชีวิตจริง (Realistic) ทำให้เป็นการก้าวตามอารยประเทศได้อีกก้าวหนึ่ง ไม่ล้าหลังจากตั้งหลายร้อยปีอย่างนานนิยายนี่ ที่มีอยู่ในส่วนมากทุกวันนี้ สโตน์เบคเคยตอบคำถามของผู้วิจารณ์อีกข้อหนึ่ง คือเมื่อถูกถามว่าทำอย่างไรจะยกระดับการเขียนนวนิยายได้ แกกลับตอบว่า นานิยายไม่มีระดับ ข้อนี้ทำให้ผู้วิจารณ์เดาเอาร้อไปว่า แกคงหมายความว่า จะเขียนอย่างไร ก็ต้องแล้วแต่ผู้อ่านหรือคนอ่านแค่ไหน หนังสือก็ควรแค่นั้น ทำนองเดียวกับหนัง คนดูแค่ไหน หนังก็ควรนั้น อย่างที่ ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ กล่าวไว้ จะนั่นการยกระดับศิลปะจึงเป็นเรื่องยากถ้ายังเป็นห่วงตลาดอยู่ ผู้วิจารณ์คิดว่าคงมีนักเขียนไทยอีกมากท่านเป็นแน่ที่คิดทำนองนี้ แต่ทำไม่ได้ เพราะเป็นห่วงผู้อ่าน พูดไปก็ทำนองจะดูถูกกฎหมายของผู้อ่าน ลำบากใจและเห็นใจจริง ๆ ที่เห็นใจก็ เพราะจะให้ผู้วิจารณ์ดูภาพประเภท Abstract หรือให้นักเรียน ม.ศ. 5 ชานชั่งลิลิตยวนพ่าย ก็คงกลืนไม่ลงเหมือนกัน ประการสำคัญอย่างหนึ่งนั้น ผู้อ่านยอมเสีย 3.50 บาท ทุก ๆ สัปดาห์ก็เพื่อจะซื้ออะไรให้เขานำไปแล็บตามผู้อ่านท่านสักครั้งหนึ่ง ในเมื่อชีวิตจริงของเขามันมีแต่ผันอันชันทุกขณะจิตที่ลืมตาอยู่ ทุกคนกินอาหารทางปากวันละสามมื้อนั้นไม่พอ จำเป็นต้องกินทางใจบ้าง มีฉะนั้นหนังสือคงอยู่ไม่ได้

ครัวนี้มาพูดถึงครุกับนักเรียนกันบ้าง เกี่ยวก็องอย่างไรกัน “เข้าชื่อกันต์” หรือ วนนิยายอื่น ๆ ผู้วิจารณ์ก็ต่าว่าแล้วว่า ส่วนใหญ่ของประชากรไทยอ่านวนนิยายอยู่ทุก สักคำที่ วนนิยายไม่ควรเป็นของต้องห้ามของนักเรียนเช่นที่คิดกันในสมัยก่อน ครุอาจบังคับ ให้ศิษย์อ่านหนังสือเรียนในห้องเรียนได้ แต่ไม่อาจห้ามแก่ไม่ให้อ่านวนนิยายนอกโรงเรียน ได้แน่นอน ผู้วิจารณ์คิดว่านักเรียนอ่านวนนิยายมากกว่าเรื่องต่าง ๆ ในแบบเรียนหลายเท่า ต่างประเทศเขาจึงจัดการกับเรื่องนี้ด้วยวิธีแนะนำไม่ใช่วิธีตัดรอน ซึ่งดูจะดียกว่าคือ โรงเรียนยอมรับความจริงว่า นักเรียนอ่านวนนิยาย วิธีที่ถูกต้องคือแนะนำซึ่งทางให้แก่ นิยมนวนนิยายที่ดีเป็นแบบฉบับและรังเกียจเรื่องเพ้อฝันเหลวไหล เอาเรื่องที่ดีและเลวให้นัก เรียนอ่านแล้วให้มาแสดงความคิดเห็นกันโดยครุเป็นพี่เลี้ยง ค่อยตะล่อมแก่ให้เข้าร่องเข้ารอย ด้วยการซี้แจงสาเหตุ เหมือนกับเราอธิบายความสกปรกมาผึ่งมาหากัด เชื้อโรคมันก็จะตายไป เอง เมื่อคนอ่านแต่หนังสือคิดมีมาตรฐาน หนังสือไม่เข้ามาตรฐาน (Cheap Literature) มัน ก็จะตายไปเอง ไม่ต้องไปเสียเวลาฆ่าพื้น

ผู้วิจารณ์รู้สึกว่าได้ทำหน้าที่วิจารณ์คนอื่นเขามาพอสมควรแล้ว ก็ขอวิจารณ์ตน เองบ้าง ข้อที่บอกให้แน่นอนก็คือทวิจารณ์นี้คงบกพร่องไม่ละเอียดลออสมกับเป็นหนังสือที่ ได้รับรางวัลใหญ่ จึงไม่สู้เป็นธรรมแก่ผู้แต่ง เหตุผลอย่างหนึ่งคือเวลาจำกัด อย่างไรก็ตาม ขอเสนอหนังสือคิดมีค่าเล่มนี้แก่ผู้อ่านทุกคน อ่านแล้วจะวิจารณ์บุพารณ์ของข้าพเจ้าด้วยก็ไม่ ขัดข้อง

ตัวอย่างข้อสอบแบบปรนัย

เลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพื่อongคำตอบเดียว

1. เหตุใดการวิจารณ์วรรณคดีจึงเป็นที่นิยมในวงการหนังสือ

- | | |
|---|---|
| (1) การศึกษาเป็นธรรมชาติของมนุษย์อยู่แล้ว | (2) ความต้องการส่งเสริมการแต่งวรรณคดี |
| (3) ความต้องการเข้าใจวรรณคดีอย่างถ่องแท้มีหลักเกณฑ์ | (4) การประเมินคุณค่าช่วยให้วงการอ่านการเขียนกว้างขวางขึ้น |

2. การปฏิทัศน์หนังสือมีความมุ่งหมายสำคัญตามข้อใด

- | | |
|--|---|
| (1) แนะนำหนังสือให้เป็นที่รู้จัก | (2) ข้ออธิบายด้วยของหนังสือ |
| (3) แสดงข้อคิดเห็นของผู้แนะนำโดยสังเขป | (4) เล่าเรื่อง—เล่าจุดน่าสนใจของหนังสือ |

3. การปฏิทัศน์กับการวิจารณ์แตกต่างกันเป็นประการสำคัญที่สุดในข้อใด

- | | |
|-----------------------------|---------------------------------|
| (1) การบรรยายละเอียดกว่ากัน | (2) หนังสือที่ใช้ยากง่ายต่างกัน |
| (3) ความมุ่งหมายแตกต่างกัน | (4) เสนอค่อผู้สนใจต่างพากัน |

4. ข้อใดคือความหมายที่แท้จริงของคำว่า “การวิจารณ์วรรณคดี”

- | | |
|---|---|
| (1) การวิเคราะห์และการตัดสินคุณค่า | (2) การพิจารณาวรรณคดีถ้วนที่ทุกแห่งมุน |
| (3) การศึกษาซึ่งช่วยให้เข้าใจความหมายของวรรณคดี | (4) การประเมินคุณค่า แสดงแบ่งคิดต่าง ๆ ของวรรณคดี |

5. ความก้าวหน้าสำคัญของการวิจารณ์วรรณคดีจะวันตกในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 18 ปรากฏชัดตามความเห็นข้อใด

- | | |
|---|--|
| (1) ควรยึดหลักการวิจารณ์ของกรีกและโรมัน | (2) วรรณคดีแตกต่างกัน เกณฑ์การวิจารณ์ควรต่างกัน |
| (3) ทฤษฎีของอริสโตเตลกล่าวถึงวรรณคดีอย่างถูกต้องควรใช้เป็นหลักพิจารณา | (4) การเคารพกฎหมายที่ทางวรรณคดีชี้จะทำให้มีหลักที่ดีในการพิจารณาตัดสิน |

6. ความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมของวรรณคดีทำให้บังเกิดผลอย่างไรในวงการวิจารณ์ของสมัยหนึ่ง

- | | |
|---|---|
| (1) มีการวิจารณ์กว้างขวางขึ้น | (2) การวิจารณ์ไม่สู้ผิดพลาดมากนัก |
| (3) การอธิบายลักษณะของวรรณคดี มีความสำคัญขึ้น | (4) แบบแผนของกรีกและโรมันมีอิทธิพลสำคัญยิ่งขึ้น |

7. เพาะเหตุใดเราจึงคั่งสนใจต่อวิัฒนาการของกวีวรรณคดีตะวันตก

- | | |
|------------------------------------|--|
| (1) ช่วยให้เข้าใจบัญหาได้ลึกซึ้ง | (2) การวิจารณ์วรรณคดีมีลักษณะเป็นสากลยิ่งขึ้น |
| (3) ช่วยให้เข้าใจความเป็นมาของเข้า | (4) ช่วยให้เข้าใจบุปผาโดยมีอคิตเป็นรากฐานสำคัญ |
| ได้อย่างถ่องแท้ | |

8. ข้อใดแสดงว่าในบ้านเมืองของเราที่การวิจารณ์วรรณคดีมาตั้งแต่โบราณกาล

- | | |
|---|---|
| (1) การมีกิจกรรมนิบทั่นราชนิเวศ | (2) การที่คนชอบการแต่งร้องมากกว่าร้อยกว่า |
| (3) ความนิยมวรรณคดีหลายฉบับว่าดีเด่นเป็นพิเศษ | (4) การตั้งวรรณคดีสมอสรและการให้ประกาศนียบัตรวรรณคดีบางเรื่อง |

9. การวิจารณ์วรรณคดีของเรามีต้นกำเนิดใน พ.ศ. 2481 ใช้เกณฑ์อะไรเป็นสำคัญ

- | | |
|-----------------------------|--|
| (1) ความนิยมของผู้อ่าน | (2) เนื้อเรื่องและสำนวนโวหาร |
| (3) ฉบับหลักและศิลปะการแต่ง | (4) สาระสำคัญของเนื้อเรื่องและประโยชน์ที่ได้ |

10. ตัวอย่างการแต่งบทประพันธ์ที่พระโทรราธินีคัดมาไว้ในแบบเรียนไทย (ฉบับสามัญ) ชี้ให้เห็นอะไรเด่นชัดที่สุด

- | | |
|----------------|-------------------------|
| (1) รสนิยม | (2) จิตวิสัยผู้วิจารณ์ |
| (3) สุนทรียภาพ | (4) ความรู้ หลักการแต่ง |

11. คำกล่าวข้อใดถูกต้องที่สุด
- (1) บทละครเป็นวรรณคดีรุ่นใหม่ที่เรียนรู้มาจากต่างประเทศ
 - (2) ละครก็เหมือนกับดนตรี ย่อมเป็นที่สนใจของคนทั่วไป
 - (3) สุนทรียกรรมเป็นละครชั้นสูง ดูแลเพื่อคลิปปะสูงส่ง
 - (4) ละครรำ กับ ละครดึกดำบรรพ์ เป็นละครแบบเดียวกัน
12. วรรณคดีที่มีลักษณะเป็นเรื่องเล่า (narrative) เด่นชัดที่สุดคือประเภทใด
- (1) นิทาน นวนิยาย เรื่องสื้น
 - (2) ร้อยแก้ว ร้อยกรอง บทละคร
 - (3) เรื่องจริง บทบรรยาย ท่องเที่ยว
 - (4) อนุทิน บทสมภាយณ์ โรมานซ์
13. คำใดไม่มีสัมพันธภาพกันมากที่สุดในด้านการวิจารณ์วรรณคดี
- | | |
|----------------------|--------------------------|
| (1) ประเภทของวรรณคดี | — ธรรมเนียมนิยมในการแต่ง |
| (2) เนื้อเรื่อง | — นาฏศิลป์ |
| (3) บทสุดดี | — ร้อยกรอง |
| (4) นวนิยาย | — สมัยที่แต่ง |
14. การแบ่งประเภทของวรรณคดีให้ประযุชน์ในด้านใดมากที่สุดในการวิจารณ์วรรณคดี
- (1) วิจารณ์ได้โดยง่าย
 - (2) วิเคราะห์ได้ละเอียดขึ้น
 - (3) เห็นความสอดคล้องขององค์-
 - (4) ปราบภัยลักษณะคีและไม่มี ตัดสินได้
ประกอบชัดขึ้น
 - ทันที
15. ข้อใดแสดงธรรมเนียมนิยมได้ถูกต้องที่สุดตามประเภทของวรรณคดี
- (1) นิทาน ตัวละครสมจริง
 - (2) ละครรำ มีบทขับขันตลอด
 - (3) นวนิยาย แต่งเป็นร้อยกรอง
 - (4) ละครโศกนาฏกรรม จบด้วยความ-
ตายของตัวเอกผู้สูงส่ง
16. คำว่า “ปรัชญาการแต่ง” หมายความอย่างไร ใกล้เคียงที่สุด
- (1) ความเคลื่อนไหวด้านศิลปะ
 - (2) แบบแผนการแต่งให้เรื่องมีหลักการ
 - (3) แนวคิดที่เป็นพื้นฐานกำหนด
 - (4) ความเชื่อมั่นในหลักการบาง-
เนื้อเรื่อง
 - ประการ

ข้อความในข้อ 17—19 แสดงแนวโน้มในปรัชญาการแต่งแนวใด

17. ถอนกล้ามเหน้อยเมื่อยล้า
แก้ท่อข้าวอกรากว่างพลัน เข้าร่วมฝ่ายค้าประหนึ่งสวรรค์
ชวนกันนั่งถ้อมวงศิริ
- (1) โรมานติก (2) เรียลลิสติก
(3) นิโอลัศติก (4) ไอดีลลิสติก
18. ดิวถึงเรือนไทยริมไร้กว้าง
ร่มมะค่าคูแผ่ช่วยแรเงา ชดเช้อย่างห่วงไม้ไกล์เชิงเข้า
ห้องระเช้าสีครามย้าน
(1) ชิวแรมนนิสติก (2) โรมานติก
(3) เรียลลิสติก (4) เนเจอรัลลิสติก
19. เมื่อสีขาวเหล่านั้นมันมีมิติ
สะเทือนตามอารมณ์ที่เป็นสีดำ มีดสนิทเหมือนทะเบเวลาค่า
ด้วยรอยซ้ำของดอกไม้ในเวลา
(1) โรมานติก (2) เนเจอรัลลิสติก
(3) ชิมบอรัลลิสติก (4) เรียลลิสติก
20. ค่าว่า ดอกไม้ ในข้อ 19 เป็นสีงาบนอะไร
(1) สาวงาม (2) สตรีเพศทั่วไป
(3) ผู้หญิงคนนั้น (4) ครุฑีแรกรุ่น
21. ข้อใดกล่าวในรูปสัญญาลักษณ์
(1) เจ้าลีมนอนช่อนพุ่มกระทุ่มตัว (2) แก้วเก้าทรงศักดิ์ส่ง่asmค่าแก้ว
เด็ดใบบอนช้อนน้ำที่ไร้ผ้า翼
(3) หาอกงเกวียนกำเกวียนเวียนลง- (4) กลับไปเกิดที่นี่ไม่มีพร
ทัยฯ เรารอวันที่คนคดถูกทดแทน กลับไปนอนเลียแพลงให้แก่ตัว
22. เราНИМແນ່ງເວົ້ອງລ້ອແລະເສີດສີ (satire) ໄວເປັນວຽກຄົດປະເທດໄດ
(1) ວິຊາແກ້ວ (2) ບທລະຄຣ
(3) ປະເທດພິເສຍ (4) ປະເທດນີ້ອົກທີພລຕະວັນຕກ

23. ทฤษฎีถ่ายแบบชีวิตของตะวันตกทำให้รวมคิดของเขามีสักยังไงไป
 (1) สะท้อนชีวิตและสมจริง (2) พยายามออกลิบันชีวิตอย่างใกล้ชิด
 (3) ให้รายละเอียดใกล้เคียงกับ (4) คัดซีอกเหตุการณ์ได้เหมาะสม-
 ชีวิตประจำวัน แก่การดำเนินเรื่อง
24. ทฤษฎีถ่ายแบบชีวิตทำให้ละคระตะวันตกแตกต่างกับ ละครร่วมของเรานี่เป็น ประการสำคัญ ตามข้อใด
 (1) เราเน้นความอภิรมย์และ (2) ละคระตะวันตกเน้นอารมณ์รุนแรง
 ความงาม เช่นความสมจริง เนื้อเรื่องน่าหวานเสียว เราเน้น
 เรื่องเบาสมอง
 (3) ละครของเรานิยมเรื่องรักๆ ใครๆ (4) ตะวันตกเน้นบทเจรจาของตัวละคร
 เช่นใจบุญหากการเมือง เราเน้นการร่ายรำ
25. ความนัยแห่งวรรณคดี อารมณ์ที่หวั่นไหวรุนแรงด้วยความกลัวและความเกร็ง กับเป็น
 ที่พึงปรารถนาเพราะเหตุใด
 (1) การอ่านวรรณคดีต้องมีอารมณ์- (2) อารมณ์กลัวและเคร็กมีความ-
 เกร็งจะสุข อ่อนหวานน่าพาใจ
 (3) ภายหลังจากกลัวและเคร็กแล้ว- (4) อารมณ์ได้ๆ ก็เป็นความบันเทิง
 ก็จะเบิกบาน ได้บริหารความรู้สึก ไม่รีบชา
26. ในการวิจารณ์ทำไม่เราจึงมีการวิเคราะห์
 (1) พิจารณาแยกกันเป็นส่วน ๆ (2) ทำให้เห็นเอกภาพของเรื่อง ได้ชัด
 น่าสนใจยิ่ง (3) ศึกษาส่วนย่อและส่วนรวม- (4) จำแนกองค์ประกอบให้เห็นความ
 ได้อย่างถ่องแท้ ชัดแย้งต่างๆ
27. คำว่า “เนื้อเรื่อง” ในวรรณคดีหมายความว่าอย่างไร
 (1) เหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้น (2) เหตุการณ์ประมวลกันเข้าหลาຍๆ
 (3) เหตุการณ์และปรากฏการณ์ (4) เรื่องที่เกิดขึ้นกับตัวละครเป็นเหตุ-
 ต่อเนื่องกัน การณ์สำคัญ

28. วรรณคดีที่ถือว่ามีโครงเรื่อง (plot) นั้น จะต้องมีลักษณะสำคัญอะไร
 (1) เหตุการณ์เด่นเด็ด (2) บัญหาหรือข้อขัดแย้ง
 (3) บทบาทเด่นของตัวเอก (4) การซึ้นตันและการจบเรื่องอย่างประทับใจ
29. ข้อใดอธิบายคำว่า “สาระตอนของเรื่อง” (theme) ได้ใกล้เคียงที่สุด
 (1) จุดประสงค์ที่ต้องการเน้น (2) ใจความสำคัญของเรื่อง
 (3) ธรรมชาติธรรมชาติของมนุษย์ที่ชี้ (4) ข้อคิดในเนื้อเรื่องตอนหนึ่งๆ ให้เห็นเป็นข้อคิดสำคัญ
30. “ถ้าคุณเป็นสามีของฉันจะก้อ ฉันจะพยายามใช่กำแพงให้คุณกิน”
 เลดี แอสเตอร์ พูดในการตีตوبครั้งสำคัญครั้งหนึ่ง (เชอเบิน ส.ส. ศตวรรษแรกของ อังกฤษ)
 เชอร์ชิลตอบว่า
 “ถ้าคุณเป็นภารຍาของผมจะก้อ ผมจะกินกำแพงถ้วยนั้น” (เชาเบินนายกรัฐมนตรี อังกฤษระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2)
- ข้อความข้างต้นมีสาระตอน (theme) ว่าอย่างไร
 (1) ความเป็นอิริยะห่วงผู้หญิง-ผู้ชาย (2) การหลอกคนจากสิ่งไม่พอใจ
 (3) การแก้แค้นเป็นสิ่งชื่นชอบ (4) ความรักแท้ต้องการการเสียสละ
31. บทสนทนาในข้อ 30 นั้น มีโครงเรื่องหรือไม่
 (1) มี แสดงความรู้สึกชัดแจ้ง (2) ไม่มี ความตึงใจตรงกัน
 (3) มี บัญชาด้วยแน่นอน (4) ไม่มี เป็นการโตกันด้วยความ
32. ตามนัยแห่งวรรณคดี บทสนทนาในข้อ 30 ได้บอกบางอย่างชัดเจนที่สุด สิ่งนั้นคือ ข้อใด
 (1) บุคลิกภาพของผู้พูด (2) การแสดงอำนาจ
 (3) แรงอนของศตว์ (4) ลักษณะของสุภาพนุรุษอังกฤษ

33. “เมื่อใดหนอหัวใจของคนเราจะยอมจำนนต่อเหตุผลอย่างไม่ขึ้น—ยอมรับอวสานต์ของความรัก—หรือของถูกกาลโดยดุษณีย์”

ข้อความข้างต้นเขียนในรูปใด

- | | |
|--------------------------------------|--------------------------------|
| (1) บอกเล่าอย่างແຍບຍົດ | (2) คำถ้าที่ไม่ต้องการคำตอบ |
| (3) ตั้งใจตาม ต้องการให้ตอบให้ชัดเจน | (4) รำพันอย่างงุนงง “ไม่แน่ใจ” |

34. ในແນ່ງຂອງวรรณคิลป์ ້້ນຄວາມໃນຂ້ອ 33 ວິຈາຮັດໄດ້ວ່າຍ່າງໄວ

- | | |
|-----------------------------|--------------------------------|
| (1) ແສດຄວາມຄົດສັບສນ | (2) ກລ່າວໄໝ້ຫັດ ແນ່ງຮັບແນ່ງສູ້ |
| (3) ເຂີນອ່າງມີສິໄຕສໍາກຳແຕ່ງ | (4) ກລ່າວຍ່າງມີຄວາມໝາຍແປ່ງເຮັນ |

35. ເຈັນາຮັນຜົນຂອງຜູ້ແຕ່ງຂ້ອຄວາມໃນຂ້ອ 33 ຕ້ອງກາກລ່າວວ່າຍ່າງໄວ

- | | |
|-------------------------------------|--|
| (1) ຄວາມທຸກ່ຂອງນຸ່ງຍົດເພຣະ- | (2) ຄວາມເຈັບປະມືສາເຫຼຸມາຈາກການໄມ່ |
| ພັດພຽກຈາກສິ່ງທີ່ຮັກ | ຍອມຮັບເຫຼຸມຜູ້ |
| (3) ກາຣສູ່ເສີຍຄວາມຮັກຍ່າງໄວເຫຼຸມຜູ້ | (4) ດ້າຍອມຮັບເສີຍໂຄຍດີ ກົງຈະໄມ່ເສີຍໃຈ- |
| ທໍາໄໝເກີດຄວາມເຈັນຫ້າ | ເມື່ອເສີຍຮັກ |

36. ອຸນໆມານໄດ້ວ່າຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ແທ້ຈິງຂອງຜູ້ກ່າວວ່າຂ້ອຄວາມໃນຂ້ອ 33 ເປັນຍ່າງໄວ

- | | |
|--------------------------------|--|
| (1) ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເສຣາແລະສັງສຍ | (2) ເຈັນຫ້າອວຣັນໄມ່ຮູ້ວາຍ |
| (3) ຍອມແພ້ ພຍາຍາມມີເຫຼຸມຜູ້ | (4) ໄນຍອມຈຳນັກໜັກທີ່ພ່າຍແພ້ແກ່ເຫຼຸມຜູ້ |

37. ຂາຍຜູ້ທີ່ນຶ່ງອົບນາຍວ່າ “ຮັກຂອງຜົມແລະຕັ້ງຜົມນັ້ນ ເທົ່ານັ້ນ ເຖິງກົງດື່ມຈັດ ພ່ນຄວນໂໝ່ນ ແລະຄອນເຫັນຕິດເຄື່ອງຍາກ”

ข้อความข้างต้นນີ້ວິຈາຮັດໄດ້ວ່າດີໃນແນ່ໄດ

- | | |
|--------------------|--------------------|
| (1) ໄທຈິນຕາກາ | (2) ອົບນາຍແຈ່ນແຈ້ງ |
| (3) ກາພພານ໌ຫັດເຈັນ | (4) ແສດກາພໃນຈິຕ |

38. ຈາກຂ້ອຄວາມໃນຂ້ອ 37 ທາງເສີຍງຂອງຜູ້ກ່າວເບີນໄປຢ່າງໄວ

- | | |
|--------------------------|-------------------------|
| (1) ໄນແຕ່ງແລະອວດຕນ | (2) ເຫັນແໜ່ງຄວາມຕໍ່າຫິນ |
| (3) ເຫັນຂ້ອຂ້ານຂອງທານເອງ | (4) ເສແສຮັງຄ່ອມທັວ |

39. คำอธิบายในข้อ 37 แสดงความโน้มเอียงของบรรยายการในด้านใด
- (1) ชุ่นชื้น ตึงใจเสียสี
 - (2) แจ่มใส เพราะไม่หวั่นไหว
 - (3) เคี้ยดเค้น หมายประดับประชัน
 - (4) สนับไจ เห็นเป็นเรื่องน่าชัน
40. ข้อใดอธิบาย “เหตุปะจุบัน” (co-incidence) ได้ถูกต้อง
- (1) เรื่องไม่สมจริง
 - (2) เรื่องเป็นไปได้
 - (3) เรื่องเกิดขึ้นได้ยาก แต่อาจเกิดขึ้นได้
 - (4) เรื่องประหลาด แต่งขึ้น-ไม่เคยมีจริง
41. ถ้ามีเหตุปะจุบันในเรื่อง จะเป็นผลอย่างไรต่อวรรณคดีเรื่องนั้น
- (1) ทำให้เรื่องด้อยคุณค่า
 - (2) ขาดความสมจริง ทำให้โครงเรื่องอ่อน
 - (3) ไม่ทำให้เสีย กลับช่วยด้านตอบ-
 - (4) ไม่เป็นผลเสีย ถ้าผู้แต่ง “ใช้เป็น”
 spun of อารมณ์ผู้อ่าน
42. การสร้างตัวละครซึ่งมีลักษณะนิสัยประจำประเภทบุคคล (type) วิจารณ์ได้ว่าอย่างไร
- (1) เป็นวรรณกรรมน่าหน่า
 - (2) ผู้แต่งไม่มีความสามารถ
 - (3) ตัวละครเช่นนี้มีอยู่ทั่วไป
 - (4) ไม่น่าสนใจเพราะไม่เหมือนจริง
43. บทสนทนามีประโยชน์อย่างไร เป็นสำคัญที่สุด
- (1) เปลี่ยนแปลงความซ้ำซากของการ
 - (2) ทำให้เรื่องมีชีวิตชีวาขึ้น น่าสนใจขึ้น
 ดำเนินเรื่อง
 - (3) ได้เปลี่ยนวิธีเล่า ทำให้เข้าใจเรื่อง
 - (4) ช่วยดำเนินเรื่อง ขยายให้ยาวหรือสรุป
 และลักษณะนิสัยตัวละคร
 ให้สั้นได้ตามความประสงค์

อ่านข้อความต่อไปนี้ให้เข้าใจ และตอบคำถามข้อ 44—60

“นาเมื่อไร ราห์มัน” ข้าพเจ้าถาม

“เย็นวานนี้ขอรับ ผມเพิงออกจากคุก”

พอได้ยินคำนี้ ข้าพเจ้ารู้สึกระสายหูอย่างยิ่ง เพราะเดือนใจให้ระลึกถึงว่าชายผู้นี้เคยเป็นผู้ร้าย
 ฆ่าคน และข้าพเจ้าไม่เคยพูดกับคนที่ฆ่าเพื่อนมนุษย์ด้วยกันเลย

“ที่นี่กำลังจะมีงาน แล้วฉันก็ธุระยุ่ง พรุ่งนี้ค่อยมาใหม่ไม่ดีหรือ”

เขารีบหันหลังกลับหันที แต่พอถึงประตู ก็ทำท่าลังเลและหันกลับมาถามว่า

“ผู้ขอพบคุณหนูสักประดียวเดียวได้ในมหอรับ” เขายังเขื่อว่ามินคงเป็นเด็กเล็กๆ อย่างเดิม และคงนึกภาพในใจว่า มินคงจะวิงเวียนหาเข้าอย่างเคย ข้าพเจ้าบอกช้าอีกทีว่า “ที่นี่กำลังจะมีงาน พนิคร์ก์ไม่ได้ทั้งนั้นในวันนี้” เขาหน้าเสียหันที มองดูข้าพเจ้าแล้วพูดว่า “สวัสดีครับ” แล้วออกจากบ้านไป ข้าพเจ้าออกนึกสงสาร คิดจะเรียกเขากลับมา พอดีเขากลับมาเอง เข้ามานั่งใกล้ข้าพเจ้า ยืนห่อของให้พลางขอร้องว่า “ผู้ซื้อของเล็กๆ น้อยๆ นี้มาให้คุณหนู โปรดกรุณาให้แก่ด้วย” ข้าพเจ้ารับไว้และจะหยิบเงินออกให้ เขายืนยืดมือข้าพเจ้าไว้ แล้วพูดว่า

“คุณกรุณาพูดมาก แต่อย่าให้เงินผมเลย คุณมีสูกเล็กๆ ผูกมีสูกเล็กๆ คนหนึ่ง
เหมือนของคุณอยู่ที่บ้าน ผู้นึงถึงเข้าจึงเอาผลไม้มาให้คุณหนู”

พอพูดจบเขาก็เอามือลัวลงในกระเป๋าเสื้อ หยิบเอกสารตามเล็กๆ สำคัญชั้นหนึ่งออกราค่าอย คลื่อออกอย่างระมัดระวัง วางลงบนโต๊ะข้าพเจ้า เอามือรีดให้เรียบ ไม่ใช่ภาพถ่าย ไม่ใช่ภาพเขียน แต่เป็นภาพพิมพ์รอยมือเล็กๆ ภาพรอยมือสูกน้อยของเขาว่าที่ทำไว้บนกระดาษนี้ เขาย้ำติดตัวไปทุกหนทุกแห่งในกระเป๋าให้ตัวเองได้ฟังเวลาหลายปีที่เขาระบุนไปมาค้าขายและติดคุกอยู่ในเมืองนี้

น้ำตาไหลคลอตามตัวข้าพเจ้า ลืมว่าเขายังเป็นคนจนและคนเคยติดคุก ข้าพเจ้าเป็นอะไรยังไงให้ไปกว่าเขายังหรือ เป็นล่าเสีย เราต่างเป็นพ่อคนหนึ่งเหมือนกัน—รอยพิมพ์มือสูกน้อยของเข้า—ในบ้านแทนภูษาใกล้โพ้น

ข้าพเจ้าให้ไปตามมินน้อกมาจากห้องทันที มินนี้แต่งกายด้วยอาการด้อยเช่นเดิม ราห์มันตะลึงงันในภาพที่เห็นเฉพาะหน้า เธอไม่ใช่คุณหนูตัวเล็กๆ คนเก่า

เสียงชลุยที่บรรเลงในวันวิวาห์ดังขึ้น แสงแดดอ่อนส่องสาดเข้ามายอดรอน แต่ราห์มันยังคงนั่งอยู่ที่ริมถนน มองดูภาพภูษาอันเปลี่ยนแปลงแสนไกล

44. ใครเป็นตัวเอกของเรื่องนี้

- | | |
|-------------|--------------------|
| (1) ราห์มัน | (2) ข้าพเจ้า |
| (3) มิน | (4) สูกน้อยที่บ้าน |

45. เรื่องนี้มีบุญหาขัดแย้งของโครงเรื่องที่สำคัญที่สุดด้านใด
 (1) กายภาพ พ่อไม่ได้พบรู้ (2) ศัลยกรรม พ่อเป็นคนชักูก
 (3) ใจ ความรักและการผลัดพราง (4) ฐานะ รายมันเป็นคนยากจน
46. สาระtopic ของเรื่องที่เด่นชัดที่สุดคือแต่งพยาภานสื่อสารมาอย่างผู้อ่านคืออะไร
 (1) ความรักเพื่อนมนุษย์ (2) ความผูกพันของพ่อแม่
 (3) ความรักสายโลหิตของตน (4) การหาสิ่งทดแทนความรัก
47. “ข้าพเจ้า” ในเรื่องนี้เป็นคนอย่างไร ชัดเจนที่สุด
 (1) ใจอ่อน (2) โอบอ้อมอารี
 (3) เคราะพเพื่อนมนุษย์ (4) มีวัฒนธรรม
48. ประชัญญาของเรื่องนี้ต้องการเน้นเรื่องใด
 (1) ความจริง (2) ความเป็นมนุษย์
 (3) ตัวนarrator ของเรื่อง (4) อุดมคติของความรัก
49. icoscape ของเรื่องอยู่ในตอนใด
 (1) ตอนแสดงรอยพิมพ์มือลูก (2) ตอนเผชิญหน้ากับมินิ
 (3) ตอนหวานกลั้นเอาผลไม้มาให้ (4) ตอนจบนั่งเหม่อมองภูเขา
50. เรื่องนี้มีบรรยายกาศอันเป็นพื้นอารมณ์ของผู้อ่านในทำนองใด
 (1) ชุ่นหมอง (2) กระวนกระวาย
 (3) เศร้าซึ้น (4) ตึงเครียด

อ่านข้อความข้างล่างนี้ให้เข้าใจแจ่มแจ้ง แล้วตอบคำตามข้อ 51—63

“ขณะที่เด็กอินๆ ออกวิ่งเล่นกันเกรี้ยวกราวย ผิดก็ได้แต่ยืนชิมที่หน้าต่าง คาดว่าจะดูหลังคาม้าอันแสนไกล ถ้าบังเอิญเห็นเด็กๆ วิ่งเล่นอยู่ตามหลังคาซึ่งเป็นชั้นๆ หัวใจของผู้เด็กจะปวดร้าวด้วยความประزن่าที่จะได้ท่าเซ่นนั่นบ้าง

วันหนึ่งเขารวบรวมความกล้าเข้าไปหาลุง “คุณลุงครับ เมื่อไรผมจะได้กลับบ้าน”
 ลุงตอบว่า “รอให้ถึงวันนี้คภาคเรียนเสร็จก่อน”

แต่วันนีตภาคเรียนจะไม่มีจนกว่าจะถึงเดือนตุลาคม ยังต้องคงอยู่อีกนานนัก
กับตัวจากโรงเรียนในคืนวันนั้น พادิกรรูสึกปวดศีรษะรุนแรง เขารู้ว่าไข้มาเรียบร้อย²
กำลังเล่นงานเข้า แต่ที่ขาดล้วนที่สุดคือตัวจะต้องเป็นเครื่องกวนใจน้ำสะไภ้ยิ่งขึ้นไปอีก

วันรุ่งขึ้นไม่มีใครเห็นหน้าพادิกร หาคนหัวบ้านท้ายบ้านก็ไม่พบ จนค่ารถตำรวจ
มาจอดหน้าบ้าน ตำรวจอุ้มพادิกรเข้ามาในรีโอน

พอดีใช้สูง เพ้อตลดคิน ลืมตาจ้องเพดานอย่างเลื่อนลอยแล้วถามว่า
“คุณสุงครับ ถึงวันหยุดหรือยัง”
ต่อมาวันหนึ่ง แม่ของพอดิกรวบพรัดเข้ามายืนบ้านเหมือนพาย หอดูตัวลง
บนเตียงโอบลูกไว้

“พอดิกรของแม่ สูญเสียลูก”

พอดิกรหยุดกระสับกระส่ายไปพักหนึ่ง ค่อยๆ ลืมตาอันเลื่อนลอย เขามองไม่เห็น
เสียแล้วว่าใครอยู่ที่นั่นบ้าง แต่เขาก็ฟื้นพำนั่ง
“แม่จ้า ถึงวันหยุดแล้ว”

(รพินทรนาถ ฐานรุร)

51. เรื่องนี้นำเสนอในเรื่องใดเน้นหนัก

- | | |
|------------------|-------------------|
| 1. การสร้างใช้คำ | 2. วิธีเสนอเรื่อง |
| 3. ตัวละคร | 4. บรรยายภาพ |

52. เรื่องนี้มีสาระต่อ (theme) หรือไม่

- | | |
|---|---|
| 1. ไม่มี เป็นเรื่องเศร้าเร้าอารมณ์ตามธรรมชาติ | 2. มี แสดงถึงความต้องการอันลึกซึ้งของมนุษย์ |
| 3. ไม่มี ผู้แต่งคงเคยมีประสบการณ์จริงแต่ใจดี | 4. มี เพราะสร้างความประทับใจให้แก่ผู้อ่านได้ไม่น้อย |

53. พอดิกรบอกเราถึงความสำคัญที่สุดของสิ่งใด

- | | |
|---------------|------------|
| 1. แม่ | 2. บ้าน |
| 3. ความว้าเทว | 4. ความรัก |

54. เรื่องนี้มีโครงเรื่อง (plot) หรือไม่

- | | |
|-------------------------------------|-------------------------------------|
| 1. ไม่มี มีแต่เหตุการณ์ | 2. มีที่สภาพชีวิตของผู้ติดกุกตอน |
| 3. ไม่มี เพราะจบคลุมเครือไม่ครบว่า- | 4. ไม่น่ามี เหตุการณ์ทุกตอนสอนคล้อง |
| เป็นอย่างไรแน่ | กันจากเหตุนั้น—ไปอีกเหตุนั้น |

55. บัญญาของผู้ติดเกี่ยวกับอะไร

- | | |
|----------------------|-------------------------|
| 1. การผลักบ้าน | 2. บ้าสะไภ้ |
| 3. แม่ สุ่ง โรงเรียน | 4. ความเจ็บทึ้งกายและใจ |

56. ผู้ติดไปไหนมา จนคำราชน้อมมาส่งบ้าน

- | | |
|----------------|-----------------|
| 1. หนีโรงเรียน | 2. หนีเดลินิปป์ |
| 3. หนีจากบ้าน | 4. หนีบ้าสะไภ้ |

57. คำว่า “วันหยุด” บางคำใช้ในรูปสัญญาลักษณ์ แทนอะไร

- | | |
|---------------|--------------|
| 1. บ้านและแม่ | 2. อิสรภาพ |
| 3. ความสุข | 4. ความไฟื้น |

58. “แม่ของผู้ติดวิงพรุดพรวดเข้ามายังบ้านเมื่อตอนพายุ” สไตล์การเขียนเช่นนี้เรียกว่า
อย่างไร

- | | |
|----------------------|------------------------|
| 1. โวหาร | 2. ภาพพจน์ |
| 3. กล่าวเน้นความจริง | 4. กล่าวน้อยกินความมาก |

59. อนุมานได้หรือไม่ว่าผู้ติดเป็นอย่างไรตอนจบ

- | | |
|------------|--------------------|
| 1. ตาย | 2. ได้กลับบ้าน |
| 3. หายเจ็บ | 4. ยังไม่อาจบอกได้ |

60. คำที่ผู้ติดพูดในตอนสุดท้ายว่า “แม่จำ ถึงวันหยุดแล้ว” ให้ความเข้าใจแก่เราว่าอย่างไร

- | | |
|-------------------------|----------------------------|
| 1. ได้กลับบ้านแน่ | 2. ได้พบแม่แล้ว |
| 3. ได้พบความรักสมปราบくな | 4. หมดสิ้นความหวาเหว่ให้หา |

61. เรื่องนี้ใช้ปรัชญาการแต่งอะไร

- | | |
|------------------|---------------|
| 1. เนเธอร์ลิสม | 2. เรียลลิสม |
| 3. โรมานติกซิสต์ | 4. อิวเมนนิสม |

62. เรายังประเมินบทสนทนาในเรื่องนี้ตามข้อใด

1. พูดเรื่องเดียว ช้าๆ บอกลักษณะ
2. พูดน้อย สื่อความหมายได้ดียิ่ง
3. มีน้อยเกินไป ไม่ช่วยดำเนินเรื่อง-
4. เป็นส่วนสำคัญยิ่งของเรื่อง ถ้าขาดไปจะไร้ความหมาย

63. เรื่องนี้ผู้แต่งต้องการให้ผู้อ่านเพลิดเพลิน หรือมีข้อคิดสื่อสารถึงเราว่าอย่างไร

1. ให้ความเครื่า เนื้อเรื่องเน้นสุนัขพลด-
2. สื่อสารความคิดเรื่องพฤติกรรมของเจ้าของ
3. ให้ความคิดเรื่องการลดซ่องว่าง-
4. ให้ตระหนักถึงส่วนลึกสุดดวงใจของสุกสวันในยามพลบ

ตัวอย่างข้อสอบแบบอัตนัย

ข้อ 1. เมื่อคุณอินทนิลพบพิธะวันนั้น เจ้าหล่อนมีวัยเพียง 6 ขวบ กำลังอยู่ในสภาพบ้านแตกสาเหตุจากเพราะพ่อตาย แม่ที่เดียงนาอย่างลำบากยากจนทำท่าจะมีสามีใหม่ และเพียงกู้ช่วยวัยแปดขวบ ให้ญาติของสามีเก่าไปเลี้ยงแทน พิธะวันเป็นเด็กผู้หญิง ชาวบ้านแกล้วนี้ไม่มีใครต้องการเด็กหญิง แม่เองตัดสินใจไม่ถูกว่าจะทำอย่างไรดี พอดีกับคุณอินทนิลไปดูสวนที่หล่อนอาศัยอยู่ เพราะสวนนั้นเจ้าของร้อนเงิน กำลังวิ่งเดินนำโฉนดมาจำนวนกว่าห้าเชือ เธอจึงต้องถ่อร่างไปอย่างลำบากลำบนจนถึงเมืองนั้น

“เรอกสวนไว่นาคุณพ่อเมื่อกมา” เธอเปรยกับเจ้าของสวน “เก็บๆไว้มีแต่คนมาขายไม่ค่อยมีใครซื้อ ฉันเลยไม่ศรัทธาจะซื้อเพิ่มเท่าไหร่ดอกจะซื้อเกียจเอาเงินไปจม...อ้อเด็กที่ไหนน่ะ หน้าตาดีเอ็นดู เสียแต่ผอมゴโกรโกโซ”

“เด็กลูกนายตัวนคนเพ้าสวนนี่ค่ะ” เจ้าของสวนอธิบาย “น้ำสบสารพ่อตายไปแล้ว ลำบาก นายตัวนแกขยันทำการทำงานดี หาเงินเลี้ยงลูกได้ไม่เคยอดอยากเลย พอดายไปลูกเมียก็เลี้ยงลำบากไปตามๆ กัน”

“พิธะพิถัง น้ำสบสาร” คุณอินทนิลอุทาน “ไม่มีใครอุดหนุนจุนเจือเลยหรือจะ”

“ไม่มีหรอกค่ะ ญาติเขาก็ต้องทำมาหากินกันทั้งนั้น แม่ห่วงแกทำท่าจะมีผัวใหม่แต่ติดที่ผู้ชายเขารังเกียจลูกติด” คุณนายอธิบายอย่างคล่องแคล่ว “แกเพียงกู้ช่วยให้พี่นายตัวนไป เหลือแต่ผู้หญิงเขามีเมือง ว่าเป็นภาระ ดิฉันเองก็สนใจที่ที่บ้านเลี้ยงเด็กไว้หลายคนแล้ว หลายปากหลายห้องเต้มที่ ไม่งั้นจะเอาไปเลี้ยงสักคน ถือว่าทำบุญ”

“งนริ” คุณอินทนิลว่า “ฉันเองกำลังคิดจะเลี้ยงเด็กสักคนอยู่พอดี บางคนเข้าให้ไปขอเด็กตามโรงพยาบาล แต่ฉันไม่อาจอุดเชือ ไม่รู้หัวนอนปลายเท้า ลูกขโมยชิ้นที่ไหนก็ไม่รู้ หรือไม่ก็ลูกผู้หญิงไม่ดี ถ้าอย่างได้ก็ชนิดที่พ่อเมืองเป็นคนดีแต่ยากจนนี้แหละ พ่อแม่เด็กคนนี้จะเป็นไปมั่งล่ะ”

“อุย ถ้าคุณจะเมตตาเด็กดิฉันก็ไม่ทราบเต็มที่ลงค่ะ นายตัวนนี่ดิฉันรู้จักดีมาแต่หัวเท่ากันนั้น พ่อเขาเคยอยู่บ้านดิฉันมา เป็นคนใช้คุณพ่อ นายตัวนเขารักจะทำสวน

ทำไว้ เลยส่งมาเพ้าสวนอยู่ท่านนี้ นิสัยตีค่า แม่ห่วงนั่งที่จะมีเรือนใหม่ เพราะยังสาวอยู่มาก อยู่คนเดียวคนมันรังแกเอาไว้ลำบากเปล่าๆ แม่ห่วงนี้สาวๆ เขาเคยเป็นนางเอกลิเกนนะครับ แกรน์เอง ลูกอุกามาหน้าตาดีหึ้งผู้หญิงผู้ชาย”

“ฉันไม่ชอบเด็กผู้ชาย อายากได้เด็กผู้หญิงมาเลี้ยงเป็นลูกเป็นหลานจะได้ปวนนินบต ฉันได้ ญาติพี่น้องก็ยังนั่งละเรือ สูญเสียเขามี ใครเขาจะมีเวลามาอินธันขับพื้นที่ แก่เจ้า ลงหรือเจ็บไข้ได้ป่วย ฉันจะได้มีคนดูแล เรื่องตามแม่เด็กชี้ว่าถ้าฉันขอสูญสาวไปเลี้ยงให้ดี จะยอมใหม่ ฉันจะให้เงินไปปัตตังตัว แต่ต้องทำหนังสือสัญญาไว้จะยกเด็กให้ฉันเป็นสิทธิ์ขาด ไม่มาอยู่ด้วยตอนโตรๆ นะ”

“อุ๊ย ทำไม่จะไม่ยอมนะ แกดีใจแทนตายเสียอีก ໂtopic เลี้ยงของก็ไม่มีบัญญาจะให้ กินอีกนอนหลับหรอค่า”

ด้วยเงินจำนวนเพียงห้าร้อยบาท คุณอินทนิลิกพาริพัฒันมาอยู่กับครอบครัวอย่างเด็ดขาดโดยผู้ยมารดาของหล่อนยินดีลงชื่อในสัญญาอย่างเต็มใจ

ท่านกลางความตื่นตระหนก ว้าเหว่และขวัญเสียของเด็กอายุหกขวบที่ถูกแยกจากแม่โดยไม่มีคำอธิบายอะไรทั้งสิ้น คุณอินทนิลจัดแจงปลอบเด็กหญิงอย่างดีที่สุดเท่าที่จะนึกได้ ด้วยการสั่งแม่บ้านของเราว่า

“แม่สุ่น หาข้าวปลาให้เด็กมันกินอีก ๖๐๘ อดโชคมาเด็มที่ อายากกินอะไรก็หาให้กินจะได้ไม่ร้องให้ห้ามแม่ แล้วไปตลาดซื้อเสื้อผ้าใหม่ๆ มาสักสองสามชุด เอาไว้อีกพ่อดูได้ หน่อย จะลอกครรภ์มันเสียให้สะอาดสะอ้านหมดสาบดินสาบโคลนเสียที่ เจอของเล่นอะไร ก็ซื้อติดมือมาหน่อย....ตุ๊กตางานวัดก็ได้ วัดมนต์นั้นเข้ากำลังมีงานพอดี”

ข้าวปลาไม่กินอย่างอื่นหน้าสำราญ หลังจากอดมื้อกินมื้อมาวันนี้ มีเสื้อคอกระเช้า ติดลูกไม้เป็นพวงฟู และผ้าถุงสีสดทั้งเขียว ทึ้งชมพู อย่างที่ไม่เคยเห็นนานนานแล้ว แ昏 แม่สุ่นกับสาวใช้อีกคนหนึ่งจับพิควันอาบน้ำขัดถูแห่งօคล สรรพนให้จนสะอาดตัดสิ้นเรียบ ร้อย ลักษณะของเด็กหญิงก็ดูสดใส่น่ารักขึ้นเป็นที่พอใจของคุณอินทนิล

“เอ้า เอ้าไปเล่น แกอยู่นี่ของเล่นสวยๆ เล่นได้เสมอถ้าแกทำด้วย อย่าอุก ฤทธิ์ร้องห่นร้องไห้นะฉันไม่ชอบ แกเอาตุ๊กตาไปเล่นไป ถ้าหิวข้าวก็ไปขอในครัวกินได้ทุกเวลา คืนนี้แกขึ้นมานอนหน้าเตียงฉันก็แล้วกัน จะได้ไม่กลัว”

พิตรวันจังคุกคาดวันนี้อย่างตื่นตาตื่นใจ....เคยเห็นมาหลายครั้งแล้วในงานวัดแต่บ้าน อย่างมากที่ทำได้คือจะเง็งม่องจนลับตา เพราะพ่อแม่ไม่ช้อให้เด็กขาด บัดนี้คุกคาดว่าจะลูกอยู่ต่ำๆ นั่งกระโปรงบนพูดโดยเลื่อมเป็นประกายวาวับสีสด เช้ากับตอนเลื่อนคาดหน้าผาก ถูกส่งมาให้รากับผืน จนพิตรวันต้องรับเอื้อมมือไปรับพระเกրงคุณอินทนิลจะเปลี่ยนใจ แล้วเลยกอดไว้แน่น

แล้วพิตรวันก็หลับไปด้วยรอยน้ำตาที่เจ้าตัวต้องกลืนเสียงสะอื้นด้วยกลัวคุณอินทนิล.....ปล่อยน้ำตาให้พรากลงบนหมอน ขณะที่ใจเต็มไปด้วยภาพของพระต้อนร้อยเย้ เสือเก่าขาดเหม็นสาห์ที่ต้องได้กลืนอยู่ทุกคืน....แต่ว่ามีพ่อแม่นอนอยู่ด้วยตั้งแต่จำความได้

วันเวลาผ่านไปพร้อมกับน้ำความเครียดในมาสู่พิตรวัน ภาพมันในสวนเลือนไปทุกที่จากสมอง ผึ้งลีกไว้แต่สภาพจิตใจที่อังวังปราชจากความอุ่นที่เคยได้รับมาก่อน พิตรวันเริ่มเรียนรู้ถึงชีวิตใหม่ที่นี่คุณอินทนิลเป็นเจ้าของและผู้บังการชีวิตของหล่อน

เวลาอารมณ์ดีขึ้นมา คุณอินทนิลจะให้ท้ายพิตรวันจนได้ใจโดยเชื่อไม่รู้ตัวว่า

“ฉันเลี้ยงแกะไม่ใช่อย่างคนใช้นะตะวัน ฉันเลี้ยงเป็นลูกเป็นหลาน แกร็บใช่ฉันคนเดียวพอ ถือว่ารับใช้พ่อแม่แก พวงน้องสาวน้องชายฉันแก่เรียกพวงนั้นว่าคุณน้าได้แล้วไม่ต้องให้เข้าใจกันใช้แกได้เป็นอันขาด ถ้าเขามาอาวดำนาจะเป็นนายแกลังก์มานอกฉัน”

แต่ถ้าอารมณ์โอนเอียงไปอีกทาง ก็ต้องความอ่อนดุญาติพื่นอังชั้นมา คุณอินทนิลก้ารับพิตรวันว่า

“แกจะตีเสมออย่างหลานฉันไม่ได้นะ ตะวัน เขาเป็นหลานแท้ๆ ของฉัน มีอย่างหรือเข้าบ้านเขาที่ต้องบนบอนเขาซี ต้องเรียกเขาว่าคุณแดง จำไว้ จะไปเรียกเขาว่าวันน้องว่า “นุ่งได้ยังไง เขาไม่ใช่น้องแก”

หัวข้อเทคโนโลยีคุณอินทนิลโปรดปรานมากที่สุดคือ การเตือนความจำพิตรวันมิให้ลืมบุญคุณของเธอ คุณอินทนิลยันก้ยันหนาว่า เด็กที่ขอมาเลี้ยงฉันไม่ว่ารายไหนรายนั้นไม่มีเลยที่จะรู้จักบุญคุณคน มีแต่ความอับอายศดสูม่าให้ อย่างเด็กคือผละหนีไปเฉยๆ เมื่อปีกกล้าข้าแข็งแล้ว ทั้งผู้มีพระคุณให้เจ็บช้ำน้ำใจอยู่ผ่ายเดียว

อ่านข้อความข้างต้นให้เข้าใจแจ่มแจ้งแล้วตอบคำตามดังต่อไปนี้

1. จงวิจารณ์ข้อความข้างต้นนี้ในฐานะเป็นการเบิดเรื่อง
2. จงกล่าวถึงลักษณะนิสัยของคุณอินทนิลตามที่ปรากฏในข้อความนั้น

3. โดยธรรมชาติของมนุษย์แล้ว เด็กผู้หญิง ตามในเรื่องมีความต้องการจำเป็น (need) ในเรื่องใดบ้าง ซึ่งจะให้กระจั่งชัดเจน

ข้อ 2.	โลกนี้มีอยู่ด้วย	มณี เดียวนา
	ชายและสีงอ่อนนิ	ส่วนสร้าง
	ปวงราชดุลี กลาง ดี	ดุลยภาพ
	ภาครัฐพามิรัง	เพราะน้ำแร่ใน
	ภพนิมใช่หล้า	แหงสกง เดียวเลย
	กาภีเจ้าของกรอง	ชีพด้วย
	เมะสมมติจองหอง	ทินชาติ
	น้ำมิตรแล้งโลกน้ำย	หมดสันสุขคนตี
		(อังคារ กัลยาณพงศ์)

คำถาม โคลง 2 บุท ข้างต้นนี้

1. มีสาระต่อ (theme) ว่าอย่างไร
2. ทางเสียง (tone) ของผู้แต่งมีหรือไม่ ถ้ามีเป็นไปในทำนองใด
3. ประชญาการแต่งของโคลง 2 บทนี้ คือประชญาใด อธิบายประกอบให้เข้าใจแจ่มแจ้ง

ข้อ 3. อ่านข้อความข้างล่างนี้ แล้ววิเคราะห์ตามหัวข้อต่อไปนี้

1. การเลือกผู้เข้าเรื่อง (point of view) เหมาะสมเพียงใด
2. บัญหาหรือข้อขัดแย้ง (conflict) ในเรื่องมีหรือไม่ ถ้ามีเป็นข้อขัดแย้งเรื่องอะไร
3. กลวิธีเสนอเรื่องเหมาะสมหรือไม่
4. เรื่องนี้มีสาระต่อหรือไม่ ถ้ามีคืออะไร
5. เรื่องนี้มีวิธีจบดีหรือไม่เพียงไร

ร่างกายของฉันเดือดพล่าน ฉันรู้สึกว่าตนเองกำลังอยู่บนชายหาด ทึ่หิวและเหนื่ดเห็นอย ฉันไปที่หาดยุงโดยเพื่อนของกิน ดวงอาทิตย์กำลังส่องความร้อนมายังพื้นดินที่แห้งผากรากับว่าจะแพพลานูโลกให้ลูกเป็นไฟ...ฉันกำลังจะอดตาย...

ເສື້ອຄລຸມຄຖານາຫວ່າງຊັ້ນສະມອຍ້ ຂູ່ມໂຈກດ້ວຍເໜື້ອ ກາຍໄດ້ແສງອາທິຕີ່ທີ່ແຜດຈ້າ
ຊັ້ນກຳລັງເພົາຮ່າງກາຍທີ່ວິປົກຂອງຈັນຈັນສຸກ ເໜື້ອຫຼັ້ງໄລດໍໂກຣມແສ່ຄວາມຮັບກົດຍຶ່ງທຳໃຫ້ຮູ້ສຶກເຈັບ
ປັດມາກັ້ນ ທົ່ວຮ່າງຂອງຈັນກະຕຸກແລະສັ່ນເກີມເໜີອນຄນພິກາຫິນບັດສັ່ນ

ແລະໃນຂະໜາດທີ່ຈັນກຳລັງອອກຫາທາງທີ່ຈະນຳໄປໄດ້ສະພານັ້ນໄປເກາະຢູ່ໄດ້ ນາງສົງທີ່
ດຶງດູດຄວາມສຸນໃຈຂອງຈັນໄວ້ ດວກຕາຂອງຈັນທີ່ເຫັນຈະມອງອະໄຣໄມ່ເຫັນ ຮາວກັບແສງກະພວົບສຸດ
ທ້າຍຂອງຕະເກີຍທີ່ກຳລັງຈະດັບກົກພວົບຖື່ນແລະຈັບອຍ້ທີ່ສົ່ງນັ້ນ

...ຂັນສື່ເໜື້ອງອ່ານ ກອງອຍ້ບຸນເຕາອບກລມ...

ອະໄຮກຕາມທີ່ອຍ້ກາຍໃນຕົວຈັນ ທີ່ຈົ່ງຄຽງໜີ່ເຄີຍເບີນນຸ່ມຍົມນາກ່ອນ ຈົນກະທົ່ງຄົງ
ບັດນີ້ນັ້ນໄດ້ມື່ນໜາໄປໜົມດແລ້ວ ຈັນຫຼຸດອຍ້ເບີນຫັນເຕີມເຫັນທີ່ມີເຕາຂັນ ຈັນຕ້ອງກາເພີຍແກ່
ສັນອັກສູງຫາຕາຫຼາດດັ່ງເດີມຂອງສັດວົງ ບາງສົງທີ່ຈັນໄມ້ຮູ້ຈັກທຳໃຫ້ຄວາມຮູ້ສຶກລະອາຍໃຈເປັນອັນພາຕີໄປ

ອາຈະຈະເປັນຮັກເຫັນນັ້ນກີ້ໄດ້ ແຕ່ເຈົ້າຂອງຮັກເຫັນເປີຍເດັກເກີນກໍເຮັດວຽກທີ່ຕັດພົນສັ່ນ
ແລະອາຍຸຂອງເຮົອຍ່າງມາກີ້ໄມ່ເກີນ 16—17 ປີ ດ້ວຍເວັບໄວ້ໄດ້ເປັນເດັກເກີນເຮັດວຽກ ຈັນຄົງຢືນມື້ອ
ໄປຂອງນົມແລ້ວ ບັດນີ້ນັ້ນໄມ້ເຂົ້າໃຈເລີຍວ່າ ເຫຼຸດໄດ້ເມື່ອຍ້ດ້ວຍໜ້າເຮົວ ຄວາມກັບ້າຂອງຈັນຈົ່ງໝາດ
ໄປຢ່າງຮວດເວົ້ວເຂົ້ນນັ້ນ

ຈັນສາບານກັບຕົວເອງອຍ້ໃນໃຈວ່າ ຈັນຈະຕ້ອງເດີນຜ່ານຮອບຮນໄປໃຫ້ໄດ້ ແມ່ວ່າອາຈ
ຈະຕ້ອງລັ້ນລັ້ນເພວະຄວາມພຍາຍາມນັ້ນ...

ແລະແນ້ວດວກຕາຫຼອງຈັນຍັງຈັ້ງທີ່ຂັນສື່ເໜື້ອງກລມ ທີ່ນີ້ອຍ້ບຸນເຕາໃນຮັກເຫັນ ໃນ
ທີ່ສຸດຈັນກີ້ເດີນຜ່ານມາຈານໄດ້

ຄວາມຍຶ່ງແນະໃຫ້ຈັນທຳເຊັ່ນນັ້ນ ແຕ່ຈັນກີ້ໄມ້ອາຈົດຕື່ງສົ່ງໄດ້ ອົກແລ້ວເພວະຮູ້ສຶກ
ເໜີດເໜີດໜ້າຍຮາວກັນໄວ້ຮົ້ວົວຈິດໃຈ

ຈັນລັງບັນໄດ້ໄປທີ່ໄດ້ສະພານອ່າງຮັມດ້ວຍວັງ ທີ່ນັ້ນມີເວົ້າຫາປາກຳລັງເຄລື່ອນໄກລ້າເຂົ້າ
ມາຫຼາງ ບນຮະສອກຄື່ນ ຈັນຫວັງວ່າອາຈາມອະໄພທົກໃດນັ້ນ ເຊັ່ນ ປາກ ກຸ່ງຫົວໜອຍນາງຮນ
ຕົວເລັກ ຈັນຈຶ່ງໄດ້ໄປຕາມເຂື້ອນກັນນໍາທີ່ສູງຫັນ ເຂື້ອນນັ້ກວັງຄົງ 9 ເມຕຣແລະຍາວ 30 ເມຕຣ
ຍຶ່ງໄປໄກລກົງແຄບແລະຕໍ່ຕົງທຸກກີ້

ฉันไปจนสุดปลายเชือนและไม่พบอะไรเลยทั้งสิ้น ดวงอาทิตย์ยังคงเผาให้มีรากับว่ามันกำลังจะอาเจียนความร้อนออกมานะ ความร้อนและกลืนน้ำทะเลียน ๆ ทำให้ฉันรู้สึกปวดศีรษะ

เวลาผ่านไปนานเท่าไหร่แล้วหนอ เสียงแห่งเบากระหบความรู้สึกของฉันดังชัดยิ่งขึ้น บัดนี้กลุ่มคนกลุ่มนึงที่มีใบหน้าเคร่งเครียดแกรมสมเพชเวทนากำลังจ้องมองมาที่ฉันขณะที่ฉันนอนแผ่นอยู่บนพื้น ใบหน้าเหล่านั้นน่าเกลียด

ฉันไม่สามารถรู้ว่าร่างกายของตนเองได้ มันสั่นสะท้าน เพราะความร้อนเหมือนลูกหมาที่ตัวสั้นเทาหลังจากกินยาเบื่อหนูเข้าไปแล้ว ฉันคิดว่าถ้ากระโดดลงทะเลงหาวยังร้อนขึ้นบ้าง ฉันจึงลุกขึ้นยืนทันที

แต่มีบางคนพยายามชักขวางไม่ให้ฉันเคลื่อนไหว สองสามชั่วโมงต่อมา เข้าผู้นั้นบอกฉันว่า เขายังไงก็ไม่สามารถช่วยฉันได้ แต่ถ้ากระโดดลงทะเลเสียอีก ส่วนฉันกลับคิดว่าถ้าตายเสียได้คงจะสบายกว่า เพราะไม่ต้องทราบกับความเจ็บปวดแสนสาหัสเช่นนี้

เมื่อเวลาผ่านไปหนึ่งชั่วโมงหรือกว่าหนึ่น ความเจ็บปวดค่อยๆ เลาลงบ้างและฉันรู้สึกสบายขึ้นแล้ว ชาวประมงส่วนมากฝางผู้จับแขนฉันก็จากไปหลังจากให้เงินฉันไว้ 35 หวันโดยไม่พูดอะไรเลย

ถึงตอนนั้นฉันคงมีทางเหมือนรังเกียจเขา แต่ฉันก็ไม่อาจค้นหาร่องรอยที่แสดงความเป็นศัตรูจากส่วนใดบนใบหน้าของเขารได้เลย เขายังคงท่าทางแบบชาวประมงตามชนบท ทางเดินออกเห็นใจเยี่ยบ ๆ ของเขานะ ทำให้น้ำตาเริ่มไหลลงมาอาบแก้มฉัน

รากับผึ้งลำธารที่ถูกกว่าดีปอย่างกะทันหัน บรรดาผู้ที่จ้องมองฉันอยู่ ต่างทยอยเดินจากไปทีละคน ๆ เขาไปกันหมดแล้ว ข้าง ๆ ตัวฉันมีคนบัตรมูลค่า 10 หวันอยู่ 3 คนบัน เหรียญ 5 หวันหนึ่งอัน สาหร่ายทะเลสีเหลือง และมีบางคนทึ่งปลาไว้ให้

เสื้อผ้าของฉันเปียกชุ่ม เสื้อนอก กางเกงขายาวหัวเข่าขาด และรองเท้าสีดำที่ไม่มีสัน อีกสองสามนาทีต่อมา ดวงอาทิตย์ก็ลับหายไปในก้อนเมฆ

- ข้อ 4.** อ่านข้อความต่อไปนี้ให้เข้าใจแจ่มแจ้ง แล้วตอบค่าถิตามและทำตามค่าสั่งท้ายข้อ
- | | |
|--|----------------------------------|
| ขอภัยเจ้าจงเป็นเช่นต้นไม้ | ยินอยู่ได้โดยสภาพบันนึง |
| เพื่อแผ่ร่มเป็นหลักให้พักพิง | แต่งดอกพรังผลัดฤทธิ์อยู่ชั่วกาล |
| และใจเจ้าจักเป็นเช่นสายน้ำ | ใสยืนชั่วชืนแล้วไว้ให้เหลาผู้คน |
| เพื่อเลี้ยงชีพจะไม่โลมใจให้ให้เบิกบาน | เพียงพ้องพานผิวแผ่นแล้วผ่านเลย |
| อิสระเสรีที่จะในหล | ด้วยเพลงไฟเราะล้าร่าเฉลย |
| ชมดอกไม้สายลมพรมรำเพย | และชื่นเชยอกับชีวิตทุกทิศทาง |
| วงของน้ำทำประกายกับสายแดด | ร้อนจะแพดเพาทรายพริบพรายพร่าง |
| ราวกากเพชรเกล็ดโปรดิษฐ์ระหว่าง | หาดกรวดกว้างกลางน้ำเริ่มคร่าครวญ |
| ไม่ได้ปรีดาประสาโอล | ไม่ทุกข์โศกเสียใจหรือให้หวาน |
| มีความสุขอยู่ทุกยามตามที่ควร | ไม่บึ้นบุวนไปตามความเร่าร้อน |
| 1. ข้อความข้างต้นนี้ ผู้แต่งกล่าวถึงอะไร มีสาระสำคัญว่าอย่างไร | |
| 2. จงกล่าวถึงกวีไวหารด้านภาพพจน์ที่ปรากฏในข้อความนี้ | |
| 3. จงวิจารณ์การดำเนินเรื่อง (development) ว่ามีความกราชันรัดกุมเพียงใด | |

ข้อ 5. คิคากุ แมลงปอตัวหนึ่ง

เด็คบีกของมันออก — พริกเม็ดหนึ่ง

นาโซ พริกเม็ดหนึ่ง

ใส่บีกให้มัน — แมลงป่องงานตัวหนึ่ง

(คิคากุ และ นาโซ ชื่อนักเขียนญี่ปุ่น)

1. จงแสดงความคิดแตกต่างกันของ คิคากุ และ นาโซ
2. แม้เนื้อเรื่องจะคล้ายคลึงกัน แต่มีข้อสังเกตเกี่ยวกับบุคลิกภาพของผู้แต่งทั้ง 2 อย่างไรบ้างในแง่ของภาระวิจารณ์
3. คิคากุ และ นาโซ ใช้ปรัชญาในการแต่งต่างกัน คนใดมีแนวโน้มในปรัชญาใด

ข้อ 6. ตอบค่าถิตามต่อไปนี้สั้น ๆ แต่ให้ได้ความสมบูรณ์ (เลือกทำข้อย่อย 3 ข้อ)

1. ทฤษฎีวรรณคดีตะวันตกที่สำคัญมีอะไรบ้าง
2. ทฤษฎีเหล่านั้นมีอิทธิพลต่อวรรณคดีอย่างไรบ้าง
3. ค่าว่า ทางเสียง (tone) ของผู้แต่งหมายความว่าอย่างไร

4. มีข้อคิดใดบ้างสำหรับนักวิจารณ์เมื่อพูดถึงการวิจารณ์วรรณคดีในแนววิจิตรฯ
 5. ที่เรียกว่า “ความจริง” หรือ “ความสมจริง” ในวรรณคดี มีความหมายว่าอย่างไร
- ข้อ 7. จงแสดงภูมิรู้ของท่านในการวิจารณ์การค่าเนินเรื่อง (development) ของมหาเวสสันดรชาดก
- ข้อ 8. มหาเวสสันดรชาดก (ทำข้อ 1. และเลือกข้ออื่นๆ ในข้อ 2. อีก 1 ข้อ)
1. ชาดกเรื่องนี้ใช้ปรัชญาการแต่งอะไร
 2. จงอภิปรายตามหัวข้อต่อไปนี้
 - 2.1 ชาดกกับความมุ่งหมาย
 - 2.2 ชาดกกับความสมจริง
 - 2.3 โครงเรื่อง และเอกภาพของชาดกเรื่องนี้
- ข้อ 9. วิจารณ์การสร้างค้วลังครสำคัญในมหาเวสสันดรชาดก แต่เพียง 2 คน
1. ชูชอก
 2. พระชาลี
 3. พระเวสสันดร
 4. นางอมิตดา
- ข้อ 10.
- ก. ความหลักศิลปะการแต่ง เทศฤดีเจี๊ยงสร้างชูชอกกับพระเวสสันดรให้ผิดกัน มีประโยชน์อย่างไร
 - ข. เรื่องของชูชอก และอมิตดา มีข้อไหนทำไม่